

Table with subscription rates: Előfizetési díj, Vidékre postán vagy helyben házhöz...

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. himzö-utca 7. sz. Hétfő, 1877. július 2.

Előfizetési felhívás!

A második félév közeledvén, figyelemztetjük és kéjük tisztelt olvasóinkat, hogy előfizetési megrendeléseiket mielőbb megtenni sziveskedjenek.

Jelenleg a legnagyobb érdeklődést az orosz-török háború képezi, mely megvitettk minden megkívántató intézkedésre, hogy saját hartzri tudósítóink és eredeti távirataink által a háború eseményeiről mindig gyors, hiteles és kimerítő tudósításokat adhassunk.

Erdő teljes meggyőződést szerzetettünk magunk az olvasó, hogy eddigi műközésünkkel, valamint újabb intézkedésünkkel, mit lapunk egyik mult számban közöltünk olvasóinkkal.

Tárcazánk Degré Alajos egy igen sikerült regényét hozza. A kiváló erényes regény a jelen korban játszák s mesterileg esetenli annak történet, érejét egyaránt.

Új előfizetőink, kik ezután lépnek előfizetőink sorába, egyszerre, ingyen és bérmentesen megkapják lapunk azon számaint, melyekben a regény közzéve lesz, s így a regényt minden megszakítás nélkül bírhatják.

Degré regénye után, melynek közlése körülbelül két hó alatt be lesz fejezve, ismét Pétery Károlytól, a roppant tetszéssel fogadott „Utolsó Babok” jeles szerzőjétől fogunk újabb regényét közleni.

Amellett a regényekkel egyidejűleg hozzuk több érdekes ismertető tárcázásokat. Ezek között megemlítjük „Oroszország ismertetését” Simonyi Ernőtől; Dr. Moskovits Leo kelet Indiában tartózkodó hazánkfiá érdekes leveleit — és a Corvinák ismertetését szintén Simonyi Ernő kitünő tollából.

Harczéeri tudósításaink s a tárcza mellett egy pillanatra sem fogunk megfeledkezni a közigazdaság, ipar és kereskedelem érdekeiről. Ebbeli rovatunkra nagy súlyt fektetünk s legfőbb törekvésünk leendő rovatok gondos és pontos összeállítására.

Új előfizetőinknek az orosz-török háború — európai és ázsiai — harczerének teljesen sikerült térképét szintén megküldjük.

A háború tartama alatt lapunk minden napon hétfőn és ünnepek után következő napokon is megjelenik.

Table with subscription rates: Előfizetési feltételek: Három hóra (jul.—szept.) — 5 frt — kr. Hat hóra (jul.—decz.) — 10 frt — kr. Egy hóra — 1 frt 80 kr.

Az előfizetés a hónap bármely napján megkezdhető. Az előfizető nevének, címének, lakhelyének s az utolsó postának tisztán s olvasható kitűrését kéjük, hogy a lap szétválasztásában hiba ne történjék. Régi előfizetőink legelőszóban cselekedjenek, ha a címzettjüknek a postautalvány szélére ragasztva bekioldják a kiadóhivatalt.

Az előfizetési pénzek és postai utalványok Budapestre az „Egyetértés” kiadóhivataltalába (himzö utca 1 szám alá) küldendők. Az „Egyetértés” kiadó-hivatala.

A Rodich-féle üzemek.

Rodich dalmatiai helytartó dolgairol tett nagyfontosságú lelelezéseink roppant szenzaciót kellettek. A katonai reactio üzemmel a maguk meztelenségében vannak ezekben feltüntetve és visszavezetik a déli határszél mentében történt visszaéléseket az eredeti forrásra, a panszlaviszmsura és az orosz czar udvarára.

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCZÁJA.

REGÉNY. Írta: DEGRÉ ALAJOS. ELSŐ KÖTET. (17-ik folytatás.) Mint lehet csalódni, gonyolódók Romházy megküzdtem volna, hogy valami gazizték csipetnek nyakon s utóljára is könnyen lesznek engedelmel kerü a tévedésért.

Hogy mennyire roszkor jöttek és roszkor fogadtatásban részesültek a közlések a bécsi körökben, kitünik onnan, hogy a bécsi lapoknak a budapesti tudósítóik által küldött táviratokat lefogalálták és kézbesítőséket megtagadták. Az egyik tudósítónak egyenesen értesére adta a bécsi távirat-hivatal az okot is, a melyert kézbesíteni vonakodik. A választ következő szövegű sürgöny képezte: „Nem kézbesíthető, mert ellenkezik a pétevári egyezményvel.”

Ime tehát a felelet minden oldalról Tisza Kálmán nagyhangú kijelentéseire, hogy kezünk nincs leköte egyik irányban sem; de azért a Rodich panszláv üzelmét felderítő táviratokról elvonják a nyilvánosság útját, mert hát nagyon is roszkor jönnek elárulni a valót.

Annyira roszkor jöttek a szavaival játékokot üző magyar kormányra, hogy még felhivatalos lapjain is meglátszott az ijedség. Ugyanazon lapok, a melyek a sajtóbureauban kijelölt dolgokat szó és betű szerint egyformán szokták átvenni, a hallgatással sánczoltak körül hasábjukat. De hisza, agyonhallgatni még sem lehet a táviratokat; míg a külügyi politikához és Tisza utolsó beszédéhez igen érdekes és esztelen kommentárt szolgáltatnak.

A kérdés most már határozottan ugy áll a detszláv üzelmek dolgában: vagy az udvar és külügyi hivatal tudtával történik érdekeink elárulása, a népjög megsértése, a népjög üzem Dalmatiában, Horvátországban; vagy nem. Ha az udvar, és külügyi hivatal tudtával csinálja katonai és helytartói minőségében Rodich a panszláv politikát, akkor a szó legteljesebb értelmében a 48-iki istentelen játék foly ellenünk. Ha nincs hiteles tudomása, vagy legalább az üzem foka iránt vannak tévedésben udvarnál és külügyi hivatalnál, úgy itt a legfőbb tisztek és legmagasabb állás személyek által indított oly dynastia, monarchia és országellenes áramlatnál van dolgunk, a mely szövetségbe az orosz udvarral, s talán attól egyéb támogatásban is részesítve feltorgatásra tör, s akkor kellő erély mellett hadi törvénysélele volnának állítandók emberei, mint pártiók.

Minden legkisebb jelenséget fontolóra véve, alig lehet kétség, hogy nem ez utóbbi esettel van dolgunk. Lehetetlen, hogy Andrassy ne értesült volna a dalmatiai üzemekről, lehetetlen, hogy a Jelascich nyomdoku pártióts felől, vagy legalább is a semlegesség gyakori és botránys megsértéséről ne értesült volna, és ne értesítette volna azokat, a kik hivatta vannak dönteni, míg a baj oly nagygyá nem lesz, hogy csak egy iszonyu befurradalom vetet véget a meggyökeresült kórállapotoknak.

Annyi bizonyos, hogy az általános fejvetszettség, eszmezavar és romlottság közepett, mely a monarchia minden körreit áthatja, s a népeket az elégedetlenség révén szenvedélyes gyűlöletre ingerli, még az oly politika sem képtelenség, a minőt itt üznek. Példája ugysy benyul a multba. Kár, hogy ott tanulnak legkevésbé, a hol kelzene. Sok keserűség, családás és megalázás.

tatástól menthetnék meg magukat. De hát nem tanultak. Hiszik, hogy változott helyzettel van dolguk; pedig ha nem menté meg őket Jelascich, nem fogja megmenteni egy Rodich sem Amitástra szánt beszédek és parlamenti fogások megtételére csiphtnek kormányférfiakat tuczat számra, hiványabbakat is kapnak Tisza Kálmánról. Csakhogy az ilyen emberek romlást képeznek minderre a mivel érintkeznek. Mentől nagyobb a nép családása; mentől jobban meggyőződik, hogy arcztálnak játékokot üznek a politika címén érdekeivel, annál bizonyosabb, hogy a vég iszonyu lesz.

Beszélhet nekünk többé bárki a monarchia sorsát intéző jellemvellett kormányférfiak közül a syrenek legesábitóbb hangján, midőn meggyőződésünk és értesültségünk alappsága mondja: képmutatás itt minden, emberek ép úgy mint intézmények. Ránk nézve itt megszűnt a polgári és emberi kötelességek azon foka, hogy tisztelettel viseltesünk a létező iránt. Minden csepp vér tiltakozik bennünk e játék ellen. Oly magasra nem tett még isten semmiféle Rodichot, hogy rangjátér eledjedük, a mi készül, mert Bécsből mást adni számba Tiszának, és másképp látni el utasításokkal a granicsár tiszteket.

Nyiltan kimondjuk a szót: mi meguntuk a délen folyó bünös üzelmeket, látva, hogy anyai hatalmunk és erünk sincs, a mennyi elégséges a pártiótől pártiót gyantán bánatni, ha Magyarországról szavának anyi sulya sincs az udvar sorában hentergő magyar éldi kormányemberek mellett, a mennyi elégséges, hogy a közelemény idegenségével, többel, haragjával találkozó emberek politikájuk özintésége és tisztessége érdekében elbozsássák a vérzilólag betöltött állásból: akkor „eb ura fakó” — bolond a ki hitének legkisebb szállával csüg a népeket egymás ellen uszó, minden nép gyűlöletét, szenvedélyt erőnek erejével felkötő dolgok jelen rendje iránt.

Valami példátlanul gonosz irány és elvadt politikai érzék kell hozza a panszlaviszms elesprő áradata mellett, a mely ma felmüllió fegyvert küld missiója érdekében a keletre, még a monarchia déli határain is növelni, látogatni felsőbb katonai befolyás alatt a kedélyeket. Albrecht főherceg adja a példát, a többiek folytatják, és kardcsörtét pökendiséggel nem is látják a magyar nemzetet. Dédelgetik régi gyűlölelelel irántunk a kifélt gravitáló elemeket, s meg fogják nyerni vele, hogy inkább millió számra temessük be holttesteinket e rohatag nagy fajhalmazt; inkább Sámsonként rázúkk meg magunk felett is oszlopait, de ne engedjük, hogy ránk oetroyálják az öngyilkosság poliikáját.

Konstantinápoly, június 22. (Saját tudósítások.) A kormány folyrást nagy éberséget fejt ki a konstantinápolyi kedélymozgalmakkal szemben. Felügyelete legsúlyosban nehezül a lapokra, a melyeknek szigoruan meg van tiltva mást közölni hadi eseményekről, mint a mit a hivatalos katonai lapban közöztetni jónak látnak.

A stambuli nagy közönség, ide érte mind azokat, a kik a hadügyminiszteri és szultáni palatával a legszorosabb összeköttetésben nem állanak, egészen tájékozatlanok a harczer eseményei iránt. Hetek multva idegen lapokból értesülnek a valóról és a dolgok állásáról.

A hivatalos sürgönyök, a melyeket a katonai lap közléssel, telve vannak diadalhírekkel.

A közönség azonban, mely sokat csalódott, még az igaz híreknek sem hisz már. Bajazid bevételét alig akarta elhinni. Ezen hitelenséget leginkább az Ardahan visszavételéről költött sürgöny terjesszette és fokozta oly nagyra. Akkor ugyanis a softa-demonstratión követő napokban történt számúzelesek elismítása és a forrongó közönség lecsillapítása véget nyultak a fogászhöz, hogy Ardahan visszavételét hirdették. Mintán csakhamar kislit a turpisság és a hir hamisnak bizonyult, azóta a közönség rendkívül tartózkodással fogad minden hirt.

Konstantinápoly lakosságának hangulata nem is szűnt meg nyomott lenni az ázsiai vere ségek és az utána tapasztalt dolgok miatt. E hangulat kezd a kétségbeesés felé terelődni. Mindazáltal jobban félndják itt fogni a a helyzet válságos és komoly voltát, hogy sem egy szó igazság volna azon tudósításokban, a melyek utólag és utólag igyekeznek elhithető, hogy a forradalom kitörött volna. A nép ugyan hangosan vitatja kávéházakban a fúrak végtelen romlottságát, a kormányzóok képtelenségét, nyiltan követeli az uralkodó miniszterek elbozsátatását, de ezennel nem megy egy lépést sem. Érti, hogy egy nagy forradalmi kitörés megbenitana a védelmi harczer az árként özönlő muszka hadesapatok ellen.

Midhat pasa napról napra tért fogal népszerség dolgában a legalsóbb népretegekben is. Soha embert annyí dicsőrelettel nem halmaztak el, s megváolt gyantát a szó oly valódi értelmében nem üdöztök, mint épen őt. Visszahívása egy nagy politikai szükség és cél jellegével bir az itteni nép előtt. Azt mondják, ő volna csak a mai körülmény között az ember, kit az angolok „the right man, of right place” szójárással jellemeznek.

A muszka pénzén tartott levelezők esak egy rajznak konstantinápolyban. Ignatieff ur még most is ért hozzá, melyik oldalról kell közel férni külföldi sajtóhoz, még ahhoz is, a mely különben török rokonszerveket ápol vezériránya gyantán. A levelezők megnyerése igen alkalmas oda is roz vert szülő híreket jól értesítettek gyantán csuszantni, a hol épségélek csak jó híreket szeretnek Törökországból hallani. Elötmét azt állítják, hogy Zichy gr. követségének személyzete között akadnak meg Ignatieff ur azon megbízottai, a kik mindig kézikékes íjésztő friss hírekkel ellátni az ilyenek iránt nem süket levelezőket.

Az e fajta forrásokból erednek villágá a rémhírek forradalomról, vagy mint legutóbb történt a keresztények leolésére szánt készülődésekről. Mind e hírek a muszka humanitás nagyobb enelésére szánják. Pedig bár csak oly keresztény egyetértésben élne Oroszország saját alattvalóival, mint a törökök élnek a keresztényekkel, a kiket bizony tömérkek okuk volna a rájuk hivatott végtelen sok baj miatt szivökölő gyűlölni. A legorthodoxabb hívek sem igen élelkeznek egy egymást között a pápa erkölcsi predikációja alatt, mint a török imán a keresztényekkel, a kik nagyon is tisztátalanok, a mióta verben gázolaltják meg a kiengesztetés jelenyémét és vérel fertözik a lelkiismeret.

Nem állhattam meg ezek elmondását, már kitűzött idő alatt, bár mi okért, a nosülés meg nem történik, a hamis okmány fegyverre lesz kezzenben. — Engedelmeskedem — Az a legokosabb amint helyzetében tehet. Frítsen meg tehát jól, akár mi áron, vagy utána, hól vendi. Használjon eselt, erőszakot, szarlemet, az nekem mindegy, sőt arról is biztosítom, hogy a eselések az ön részén lesznek. Holnapról fogva szabad bejárása lesz éjél-nappal e házba. Mondanom sem kell, hogy arája gyonyörű, s így ön csak szerencséről beszélhet. Most távozok, hogy ne lássam e dult arcot. Baltoz ingadozó léptekkel hagyja el a szobát. Romházy egykedvűn vállat vonita, s nemével a megvetsésük monda: — Ugyan mik az emberek? gépek, egy nagy kerék mozgattja a többi kis kereket, amellyek elromlik, azt kidobja a gépész, s újat tesz helyébe; ész, jellem, becsületesség ép oly mozgató rugók és kapesok benne, mint ármány, eselszövény és gazdaság. A kit a véletlen a gépek urává tön, azon eszközöket használja fel, amellyek cseljainak megfelelök. Ha becsületes emberekre van szükségem, a szív és érzelem hurjait fosztom egész a mezsakadásig, ha gazemberekkel van dolgom, eszénytet esörtetek, vagy ostort forgatok, s a gép mozgásába jó, hogy hasznot hajtsón urának. E szerint ép oly szükség van a gazemberekre, mint a becsületesekre. De mily izetlen is volna az élet, ha a világ becsületesebbök állna nem ellenének bírák, jennyi fömlőtlőség veszne kárba: nem ügyvédek, s ki segitene akkor az emberek egyr esztét zöldágra, s ezer annyit koldusbotra? nem katonák, a díszes esélyeknek mi adna fényt, ha onnan a ragyogó egyenruhák, s csillogó rendjelek hiányzanának? Nem volnának kalandok, rázedett férfiek, s elhanyagolt nők, pedig a gyönőd, vagy idegfeszítő kalandok fűszerzek a társadalma! Ha könnyelmű kalandorok, vig ezimborák, lelkiismeretlen tékozlók, kaczer nők s kétértelmű házak nem volnának, ha nem üldözne egymást adós és hitelező, az egész világ egy zárda volna, melybe az emberek mint kész baratok vagy apácák lépnek, s felszentekint költöznek el.

csak azért sem, hogy a Konstantinápolyból kibocsátott hírek tekintetében óvatosságra intsem a szerkesztőket és közönséget.

A háború.

Mióta a dunamenti orosz hadállásokat jeleztek, azóta nagy változás történt azokban. A stratégiai fölvonulás végrehajtása közben minden terv nélkül szétszórva volt orosz hadsereg ekkor már három főrésze volt osztra akkét. hogy a jobbszárny az Ölt és Vede folyók közt, a derékhad Zimnicza és Olténicza közt, s a balszárny Olténicza és a Dunatorokolat közt feküdt. Most már csak a derékhad van az akkori állásban, a jobb- és a balszárny pedig átkeltek a Duna túlsó partjára.

A jelenlegi hadállásban következőleg vannak elosztva az egyes hadtestek: A jobbszárnyat képező VIII., IX. és XIII. hadtest közt a VIII. és a XIII. átkelt Sisztovánál, míg a IX. állitólag Magurellinél, és utóbbinak átkelése azonban még nincs hivatalosan jelezve A derékhad képező XI. és XII. hadtest Romániában van és pedig az utóbbi Ruscsuk az előbbi Szilisztria átellenében. A balszárnyat képező VII., X. és XIV. hadtest közül a legutóbbi a Dobrudzsában van, míg a két előbbi a Dunatorokolat és Krim közt fekszik. Az eszorlatokhoz járul a IV. hadtest is, mely még utban van, s mint tegnap említettük, csak most lépett Bolgradnál a román földre. E hadtest valószínűleg az Ölt folyó mellett a jobbszárny mögött foglal állást, hogy ennek hátát Kis-Öláhsország felé fűdözze. A jobbszárny létszáma 73,000 harcos, de a IV. hadtest hozzájárulása után 97,000 lesz: a derékhad 48 ezer, s a balszárnynak a Dobrudzsában levő része 24,000 ezer harcölt számlál.

Mint az eddigiekből kitünik, az orosz jobb- és a balszárny a derékhadtól a Duna által, s a két szárny egymástól a ruscsuk-szilisztria-várna-sumjai várnégyszög által van elválasztva, minélfogva rendkívül kedvező alkalom kínálkozik a törököknek a két szárnyhadat megverni, sőt megsemmisíteni; erre irányzott hadműveletekre azonban a török hadvezérlet részéről alig számolhatunk, mert eddigi tételeségéből az aml következettünk, hogy a legteljesebb passivásra határozta magát, — másrészt az orosz hadvezérlet csakis a törökök ismert cuneratori taktikájában bizva, merhetle a kétségteletenl hibás föllállítást koczkiázatni.

Mire fognak irányulni az orosz jobb- és a balszárny, de kivált az előbbinek mondulatai, aranzéve annál kevesebb mondhatunk véleményét, mert nem tudhatjuk, minő szerep van adva a román hadseregeknek s hogy Szerbia bizonyosán részt vesz-e a háboruban. Rövid idő multva azonban a tények meg fogják adni a kívánt tájékozást.

Konstantinápolyból a következőket sürgönyözt: Samil fia, Mehemed pasha Trapezuntból proklamálta a cserkeszeket a szent háborút. Batthyány gróf mint önkéntes fölajánlotta Mukhtárnak szolgálását. Boszniában és hercegovinában

Szeretem a világot így amit van, gyönyörködöm tarkaságaiban, élvezem örömeimet, nevetem bohóságait, s jót rosszat haszaomra fordítok. Azok a szilárd éreányhősök, jámbor erkölcsbírák csak vigyék nyugodtan a más világra szepitlen lekísmierkötet, ennyi jutalmat megérdemelnek ügyetlen nélkülözéseikért.

Ezalatt elszendergettem, s az erdőben megszakított álmat folytatás oly nyugodtan s édesen mintha mi sem történt volna. Reggel — az épület túlsó szárnyában — igazó pongolyát állesztézt magam a bajos Dolores. Vérpiros ajkai aó a legszebb gyönyörög ragyogott; arca lilom és rozsa volt; fején mintha hóló tollakból készült korona fényelt volna, úgy vette ki magát a könnyedén feltűzött fekete haj; termete kissé alacsony, könnyű és hajlékony. Fekete nagy szemű epvedremerengtek ki a szabadtá.

Ismét megszözte szavát, sohajtá, hiába vártam. Nincs többé kétségem, ó mástú keres s el szörakozást. Mily szerencsétlen vagyok! itt idegen földön esupa ismeretlenség közt egy nagyragyogó önzönök rajja!... Én e férfiert föloldoztam hazám, szülőimét, gazdaságomat; érdekeimért kémmé aljasultam, s mikor úgy óhajta, kaczerságall hízelttem be magamat a táborkoknál, hogy utikaiit kikéssem. Magam iránti megvetéssel gondolok azokra vissza, de tettem, mert az mondá: szerencsére függ attól, érte mindenre kész valak, s most midőn mindent elért, engem fogásigra kárhözvarta föloldoz. Oh! amit szerettém egykor, annyira gyűlöltöm most, de sorsom hozza van köte, me sörre sem tudok fordulni; útraim s rabokodnom kell. Cséledeim mind megannyi kém és börtönör... Senkim a világon! kiáltá kezét tordelve.

És ha még is volna, hangzott fülébe, francia nyelven szép kiejtéssel.

Dolores összereszent, s az élénk színt indiai selyemkarpítha fogozta, azt hirtelen jétséggel teríté magára, mintha mögötte menekülni akarna. Aztán lassan, mint ki sírból felszállt szellemel készlt látni, fordítá fejét arra, ahonnan a hang jött.

(Folytatás következik.)

